

## U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v právnej veci žalobkyne : **A. Č.**, bývajúca v B., zastúpená JUDr. L. H., advokátom v B., proti žalovanému : **S.**, **o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru dohodou a o náhradu mzdy**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 24 C 317/2009, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 30. októbra 2012 sp. zn. 5 Co 22/2012

### t a k t o :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

### O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava I rozsudkom zo 16. júna 2011 č.k. 24 C 317/2009-95 zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru zo dňa 13.10.2009 s tým, že jej pracovný pomer u žalovaného trvá a určenia, že dohoda o skončení pracovného pomeru zo dňa 13.10.2009 je neplatná.

V odôvodnení uviedol, že v konaní bolo nesporné, že žalobkyňa na základe pracovnej zmluvy uzatvorenej so žalovaným vykonávala prácu vedenie personálneho a mzdového oddelenia. Taktiež bolo nesporné, že uzatvorila so žalovaným dňa 13.10.2009 dohodu o ukončení pracovného pomeru. Kľúčovým významom bolo vyriešenie základnej otázky, či vôbec došlo k právnemu úkonu okamžitého skončenia pracovného pomeru. Vykonaným dokazovaním zistil, že u žalovaného zastúpeného generálnym riaditeľom bola vôľa skončiť pracovný pomer žalobkyne dohodou a iba v prípade, že by nebolo došlo k skončeniu pracovného pomeru dohodou, bol by žalovaný pristúpil k okamžitému skončeniu pracovného pomeru žalobkyne. Žalobkyňa sa však rozhodla pre skončenie pracovného pomeru dohodou, a preto na strane žalovaného nebol dôvod a ani urobený žiadny právny úkon smerujúci k okamžitému

skončeniu pracovného pomeru žalobkyne. Žalovaný len oboznámil žalobkyňu s dôvodmi, pre ktoré sa rozhodol s ňou skončiť pracovný pomer, pričom tieto boli konkretizované v pripravenom okamžitom skončení pracovného pomeru, ktoré jej preto bolo dané k nahliadnutiu. Konanie žalovaného smerujúce k oboznámeniu žalobkyne s vytknutými nedostatkami v práci nemožno vyhodnotiť ako okamžité skončenie pracovného pomeru žalobkyne, práve pre absenciu vôle a jej prejavu žalovaným. Okamžité skončenie pracovného pomeru nemá k dispozícii ani žalobkyňa ani žalovaný. Nenachádza sa ani v osobnom spise žalobkyne. Vzhľadom na to, že nedošlo k právnomu úkonu okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobkyne, nemohli nastať ani právne následky, ktoré sú s ním spojené. Zo strany žalovaného nedošlo k okamžitému skončeniu pracovného pomeru žalobkyne, pretože právny úkon okamžitého skončenia pracovného pomeru nebol urobený, teda neexistuje, potom nemožno uvažovať ani o jeho neplatnosti.

Výsledky vykonaného dokazovania preukázali, že žalovaný sa rozhodol so žalobkyňou skončiť pracovný pomer z dôvodu závažného porušenia pracovnej disciplíny. V tejto súvislosti jej predložil dve alternatívy skončenia pracovného pomeru a to dohodu alebo okamžité skončenie pracovného pomeru, a pre jednu z nich sa mohla žalobkyňa rozhodnúť. Rozhodnutie sa žalovaného dať žalobkyňi okamžité skončenie pracovného pomeru, ak neuzavrie dohodu, nemožno právne kvalifikovať ako protiprávne, pretože má oporu v ustanoveniach zákona, ktoré ho ako zamestnávateľa na to oprávňujú. Tým, že žalovaný upozorňoval žalobkyňu na sťaženie ďalšieho uplatnenia v prípade okamžitého skončenia pracovného pomeru nemožno hodnotiť ako vyhrážku za tým účelom, aby ju prinútil k uzavretiu dohody. V konaní bolo nepochybne preukázané, že žalobkyňa mala možnosť voľby jednej z dvoch alternatív s tým, že bola oboznámená o výhodnosti tej-ktorej alternatívy a jej následkov. Mohla návrh na uzavretie dohody o skončení pracovného pomeru slobodne odmietnuť a pokiaľ si nebola vedomá porušenia pracovnej disciplíny, domáhať sa neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, ktoré by jej bolo dané žalovaným, ak by k uzavretiu dohody nedošlo. Žalobkyňa dohodu riadne podpísala a svojím podpisom potvrdila, že je prejavom jej slobodnej a vážnej vôle.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 30. októbra 2012 č.k. 5 Co 22/2012-136 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa. Zaviazal žalobkyňu zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania do rúk právneho zástupcu vo výške 113 €.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. Uviedol, že v prejednávanvej veci skutočne nebolo preukázané, že by došlo k okamžitému skončeniu pracovného pomeru žalobkyne a preto sa súd prvého stupňa správne zaoberal otázkou platnosti dohody o skončení pracovného pomeru žalobkyne. Rozhodnutie sa žalovaného dať žalobkyni okamžité skončenie pracovného pomeru, ak neuzavrie dohodu, nemožno právne kvalifikovať ako protiprávne, pretože má oporu v ustanoveniach zákona, ktoré ho ako zamestnávateľa na to oprávňujú. Tým, že žalovaný upozorňoval žalobkyňu na sťažené ďalšie uplatnenia v prípade okamžitého skončenia pracovného pomeru nemožno hodnotiť ako vyhrážku za tým účelom, aby ju prinútil k uzavretiu dohody. Žalobkyňa mohla návrh na uzavretie dohody o skončení pracovného pomeru slobodne odmietnuť a pokiaľ si nebola vedomá porušenia pracovnej disciplíny, domáhať sa neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, ktoré by jej bolo dané žalovaným, ak by k uzavretiu dohody nedošlo.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa, ktorého prípustnosť odôvodňovala ustanovením § 237 písm.f/ O.s.p. a dôvodnosť ustanovením § 241 ods. 2 písm.b/ a c/ O.s.p. Navrhla, aby najvyšší súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Vady konania a tým aj prípustnosť žalobkyňa vidí v nedostatočnom až arbitrárnom rozhodnutí odvolacieho súdu, pričom také isté vady má aj rozsudok súdu prvého stupňa. Napadnutý rozsudok odvolacieho súdu ako aj rozsudok súdu prvého stupňa, na ktorý sa rozsudok odvolacieho súdu odkazuje, sa navonok javia ako obsažné a vyčerpávajúce, avšak súdy sa absolútne nedostatočne vysporiadali so všetkými relevantnými skutočnosťami potrebnými na zákonné a spravodlivé rozhodnutie v tejto veci. Odvolací súd nedal odpoveď na žiadnu z rozhodujúcich odvolacích námietok namietaných žalobkyňou v odvolaní zo dňa 16. augusta 2011. Najmä na námietku, že keď žalovaný doručil do vlastných rúk okamžité skončenie pracovného pomeru týmto už pracovný pomer skončil okamžite a po tomto doručení už nebolo možné ukončiť pracovný pomer dohodou, lebo bol skončený okamžitým skončením pracovného pomeru a preto je dohoda o skončení pracovného pomeru neplatná. Tým, že odvolací súd nedal relevantnú odpoveď na jednotlivé odvolacie námietky, odňal žalobkyni možnosť konať pred súdom o tých rozhodných skutočnostiach, ktoré sú nevyhnutné pre riadne a zákonné rozhodnutie vo veci samej. Celé konanie je taktiež postihnuté aj inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej ako aj nesprávnym právnym posúdením veci. Dovolateľka žiadala, aby dovolací súd odložil vykonateľnosť rozsudkov súdov nižších stupňov.

Žalovaný sa písomne k dovolaniu žalobkyne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť (len) právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, avšak nie v každom prípade, ale iba ak ho právna úprava pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky je v dovolacom konaní oprávnený rozhodnutia odvolacieho súdu preskúmať len v rozsahu, v ktorom bol jeho výrok napadnutý, pričom je viazaný uplatneným dovolacím dôvodom vrátane toho, ako ho dovolateľ obsahovo vymedzil (§ 242 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nie je viazaný rozsahom dovolacích návrhov v prípadoch uvedených v ustanovení § 242 ods. 2 písm.a/ až d/ O.s.p. Ak nejde o vady uvedené v § 237 O.s.p., neprihliada na vady konania, ktoré neboli uplatnené v dovolaní, iba že by tieto vady mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Pre účely predmetného dovolacieho konania je vhodné zdôrazniť, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a nemožno sa ním úspešne domáhať revízie skutkových zistení súdov nižších stupňov, ani výsledkov nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd tu nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať rozhodnutie z akýchkoľvek hľadísk. Posúdiť správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy. Dovolacie konanie má (a to je potrebné osobitne zdôrazniť) prieskumnú povahu; aj so zreteľom na ňu dovolací súd – na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu – nemá možnosť vykonať dokazovanie (viď § 243a ods. 2 veta druhá O.s.p.).

Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. dovolanie je prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého

stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V danom prípade dovolaním žalobkyne nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné, a nejde ani o potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalobkyne nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. (procesne) prípustné.

Dovolanie žalobkyne by mohlo byť procesne prípustné, len ak by v konaní, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, bolo postihnuté niektorou zo závažných procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich vyplýva pre dovolací súd z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa preto neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale zaoberal sa tiež otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. (tzv. vady zmätočnosti). Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku aj uzneseniu) odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Treba uviesť, že z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady (§ 241 ods. 2 písm.b/ O.s.p.) a prípadné nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.), i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Z hľadiska posúdenia existencie niektorých procesných väd v zmysle § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len

jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných vád.

Dovolateľka existenciu procesných vád konania v zmysle § 237 písm.a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdila a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či postupom súdov nebola dovolateľke odňatá možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm.f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníkov konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva.

Dovolateľka v dovolaní namietala, že konanie je postihnuté práve takouto vadou, založenou na nedostatočnom odôvodnení (resp. nepreskúmateľnosti) rozhodnutia odvolacieho súdu (§ 157 ods. 2 O.s.p.), čo súčasne zakladá porušenie jej práv na súdnu ochranu (čl. 46 ústavy) a právo na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 Dohovoru) v tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, neurčitosť, nezrozumiteľnosť a nevyporiadanie sa so všetkými jej odvolacími námietkami a námietkami uvádzanými v konaní a preto v konaní v konečnom dôsledku vec nesprávne právne posúdil.

Pokiaľ žalobkyňa namieta nedostatky týkajúce sa odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, treba uviesť, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky totiž vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006); právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu.

Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné, a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov; ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa má uskutočňovať v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplýva aj z čl. 46 a nasl. ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Jedným z týchto princíпов predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 Dohovoru) a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu, presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť (§ 132 a § 157 ods. 1 O.s.p. m.m. I. ÚS 243/2007), pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.) musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd pritom musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 O.s.p.; obdobne napr. IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 501/11). Z práva na spravodlivé súdne konanie v tejto súvislosti vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Krasko c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, Sériá A, č. 254-B, str. 49, § 30). Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O.s.p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 ods. 2 O.s.p.). Vo svojej ustálenej judikatúre ústavný súd zdôraznil, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska a predmetu konania tvoria jeden celok (IV. ÚS 489/2011). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj

dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/2009).

Za arbitrárny resp. nedostatočne zdôvodnený treba považovať rozsudok všeobecného súdu aj v situácii, keď všeobecný súd svoj právny záver nezdôvodnil zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzajú do úvahy (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 154/2005 z 28. februára 2006).

Dovolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa (v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom odvolacieho súdu v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p.) spĺňa vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.) a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný, neodôvodnený, či zjavne arbitrárny (svojvoľný). Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia, čo platí tak pre rozsudok prvého stupňa (§ 157 ods. 2 O.s.p.) ako aj pre rozsudok odvolacieho súdu (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Súslednosti jednotlivých častí odôvodnení a ich obsahové (materiálne) náplne, zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť i všeobecnú interpretačnú presvedčivosť; tým však nie je zodpovedaná (ani inak dotknutá) otázka správnosti právneho posúdenia veci konajúcimi súdmi.

Súdy oboch stupňov jasne a dostatočne vysvetlili právne dôvody, pre ktoré žalobu zamietli. Zhodli sa na tom, že v prejednávanej veci skutočne nebolo preukázané, že by došlo k okamžitému skončeniu pracovného pomeru žalobkyne a preto sa zaoberali otázkou platnosti dohody o skončení pracovného pomeru žalobkyne. Rozhodnutie žalovaného dať žalobkyni okamžité skončenie pracovného pomeru ak neuzavrie dohodu nemožno právne kvalifikovať ako protiprávne, pretože má oporu v ustanoveniach zákona, ktoré ho ako zamestnávateľa na to oprávňujú. Tým, že žalovaný upozorňoval žalobkyňu na sťaženie ďalšieho uplatnenia v prípade okamžitého skončenia pracovného pomeru nemožno hodnotiť ako vyhrážku za tým účelom, aby ju prinútil k uzavretiu dohody. Rovnako jeho postup nemožno považovať za jednoznačné a platné doručenie okamžitého skončenia pracovného pomeru, ktorý by žalobkyňa riadne prevzala. V konaní bolo nepochybne preukázané, že žalobkyňa mala možnosť voľby jednej z dvoch alternatív s tým, že bola oboznámená o výhodnosti tej-ktorej alternatívy a jej následkov. Žalobkyňa mohla návrh na uzavretie dohody o skončení pracovného pomeru slobodne odmietnuť a pokiaľ si nebola vedomá porušenia pracovnej disciplíny, domáhať sa neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, ktoré by jej bolo dané žalovaným, ak by k uzavretiu dohody nedošlo. Pokiaľ žalobkyňa v odvolacom

konaní zotrvala na svojej argumentácii aj odvolací súd sa stotožnil s právnym záverom súdu prvého stupňa o neopodstatnenosti žaloby z uvádzaných dôvodov, ponúkol dostatočné vysvetlenie toho, prečo z právneho hľadiska nebolo možné akceptovať argumentáciu odvolateľa (žalobkyne).

Obsah dovolacích námietok smeroval tiež k spochybneniu správnosti právneho posúdenia veci konajúcimi súdmi (§ 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil neprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je relevantným dovolacím dôvodom, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.). Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov však nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p., lebo (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdom účastníkovi konania neznemožní realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (viď napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011 a 7 Cdo 26/2010).

Na základe uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že žalobkyňa neopodstatnene namieta, že v konaní jej postupom súdu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm.f/ O.s.p.).

Z dôvodov vyššie uvedených dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalobkyne nevyplýva z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. ani z § 237 O.s.p. Dovolanie preto odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm.c/ O.s.p. bez toho, aby skúmal opodstatnenosť dovolateľkou uplatnených dovolacích dôvodov v zmysle § 241 ods. 2 písm.b/

a c/ O.s.p. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Pri rozhodovaní o trovách dovolacieho konania dovolací súd zohľadnil, že žalobkyňa nebola v dovolacom konaní procesne úspešná a nevzniklo jej právo na náhradu trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.); vzal tiež na zreteľ, že v dovolacom konaní procesne úspešný žalovaný nepodal návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

**V Bratislave 29. mája 2014**

**JUDr. Jozef Kolcun, v.r.**  
**predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová